

KOZA JOZA

V jednom malém domečku,
vprostřed modrých zvonečků.

Žila byla jedna koza,
ta se jmenovala Joza.

Měla sedm kůzlátek,
skotačivých děťátek.

Jednou zrána koza vstala,
svým kůzlátkům povídala:

„Dneska máme pondělí,
musím na trh pro zelí.

Navarím vám zelnou kaši, abychom se poměli“.

Kůzlátka se radovala:

„ Nė abyste otvírala“.

Pak si nový klobouk vzala,
zástěru si uvázala.

Vrátka pěkně na zámek:

„Buďte hodná –mek, mek, mek“.

A kůzlátka slíbila.

Koza Joza šla a šla a takhle si zpívala:

„La la la mek mek mek,

já mám sedm kůzlátek.

První bílé, druhé černé, třetí pěkně dvoubarevné,

čtvrté pěkně střapaté, páté strakamakaté.

Šesté to je kozlíček, sedmé mámin mazlíček.

Jen co Joza zašla za les,
chlupatý vlk z lesa vylez.
Spustil hlasem vlčím basem:
„Kůzlátka , má děťátka, otevřete maličko,
vrz vrz vrátka nevrátka, nesu dobré zelíčko“.

Ale kdepak kůzlátka,
jenom mrknou přes vrátka.
Uvidí tam vlka stát,
začnou se mu takhle smát:
„Ty jsi divná maminka!
Ta naše má bílé vousy, na bradičce si je nosí“.

Jak tohle vlk uslyšel,
svěsil uši, zpátky šel.
Však se zeptá v lese lišek.
„ Vem si chmýří z pampelišek“.
Radily mu tetky lišky.
Tak má z pampelišek vousy,
chvíli si je pyšně nosí.
„Pane, tomu říkám brada!
Tak a honem zpátky – tradá“.

Honem zpátky za kůzlátky.
Spustil hlasem, vlčím basem:
„Otevřete, kůzlátka milá,
to jsem já, bradička bílá.
Nesu sladké zelíčko,
tak otevřete maličko“.

Ale kdepak kůzlátka,
jenom kouknou přes vrátka.
Vlk má bradu jako mrak,
na mou duši – je to tak.
„Ty jsi divná maminka!
Bradou máš, ale kde máš rohy?“
Vlk hned natahuje nohy, honem zpátky do lesa.

„Co radíte, tetky lišky?“
„Dej si za uši dvě šišky!“
„To je nápad!“
A hned zpátky, za kůzlátka.

Spustí hlasem, vlčím basem:
„Otevřete, kůzlátka milá,
to jsem já, bradička bílá.
Pěkné růžky mám, zeličko vám dám“.
Ale kdepak kůzlátka,
jen se smějí přes vrátka:
„Naše maminka má hlásek,
jak když zpívá konipásek.
A v tobě to všechno skřípe,
jako když kamení se sype.
Bradou máš, rohy máš – no ty ale vypadáš!“

Tu nejmenší kůzlátka, nastavilo zrcátko.
Vlk se zahlíd, strachy mek,
honem se dal na útěk.
Ten vám ale utíkal!

Polem, loukou, po silnici,
podle plotů přes vesnici.
A jak běžel – zakop, spad a PLÁC!
A rovnou do rybníka, smála se mu i ta štika.

A jak to dál dopadlo? S veselými kůzlátky?

Když se Joza vrátila,
kůzlátka už dávno spala.

A co ráno?

Ráno vstala,
zelnou kaši spořádala.....

TAK A KONEC POHÁDKY !

Pohádku si s dětmi pročítejte, říkejte. Až se všichni sejdeme ve školce, tak si jí zahrajeme !!!!!!!